

Una zona artística en transformació

La marxa de galeries emblemàtiques de Consell de Cent sacseja la zona, però obliga les que s'hi queden a reinventar-se per atraure el públic local i el turista

Un eix artístic encara viu

M. Frisach / M. Palau
 BARCELONA

El 2014 ha estat un any de sotrac per a la zona de galeries d'art de Consell de Cent de Barcelona. Tres de les sales emblemàtiques de l'àrea dedicades a l'art contemporani, la Joan Prats, la Carles Taché i la Senda, han tancat i s'han traslladat a altres locals, encara que, en el cas de la Prats, s'ha quedat al local de l'antiga Artgràfic, al carrer Balmes, ben a prop. Senda, en canvi, se'n va al carrer Trafalgar i la Taché, a Montjuïc. La crisi econòmica i de model galerístic i la llei d'arrendaments urbans són algunes de les causes d'aquests canvis, però ja a finals del 2013 la galeria més antiga de la zona, la René Metras, oberta el 1962, va tancar les portes, i això va ser un cop psicològic fort per al gremi. El mateix any, la Toni Tàpies també va decidir mostrar només fons de la galeria. Va ser l'inici d'una transformació. I d'un debat que aquesta nit tornarà a planar en el sopar dels premis GAC, que congreguen tot el sector, i que un any més se celebra al Macha.

La galeria Senda, fins ara al xamfrà de Consell de Cent amb rambla Catalunya, va tancar a finals d'any i es traslladarà a la primavera al carrer Trafalgar, però en aquest cas el motiu de la marxa no és

El nou local de la Taché, al carrer Mèxic ■ CORTESIA C. TACHÉ

la llei d'arrendaments urbans, ja que la galeria s'hi podia quedar amb un bon contracte, sinó la necessitat de tenir un local més gran i adequat per exposar obres d'art contemporani. El local, que durant dues dècades ha estat la seu de la galeria, té una bonica arquitectura dividida en tres nivells, però els "limitava molt per exposar segons quin tipus d'obra", explica el propietari, Carlos Duran.

La Senda va valorar primer la possibilitat de marxar amb altres galeries a una mateixa àrea, però,

com que la idea "no va reeixir", finalment es va decidir marxar a Trafalgar, 32, una zona pròxima a plaça Catalunya i el Palau de la Música: "Som a quatre minuts de plaça Catalunya i de l'Eixample i a la vegaada formarem part d'una àrea que en només un any ha experimentat una transformació molt gran, amb noves cafeteries, botigues de disseny i espais artístics. També tindrem a prop l'Espai Volart de la Fundació Vila Casas i molts tallers d'artista."

De moment, mentre s'enllesteix l'adequació del

local, l'equip de Senda s'està en un despatx del passatge Mercader per continuar el tracte amb els clients i preparar la participació en les fires Aro de Madrid, Brussel·les i Loop. Duran no vol sentir la paraula *desmantellament* per parlar de Consell de Cent: "En queden moltes, de galeries, i algunes són noves. Simplement és que a Barcelona l'activitat galerística s'està diversificant en diversos pols." La nova Senda obrirà a la primavera, però no iniciarà programació regular fins al setembre. A l'espai que ocupava, s'hi instal·larà la botiga de roba infantil Sargent Major.

De moment, l'equip de la Carles Taché conserva la subseu de la Taché Gallery, situada en un primer pis. A partir del juny, però, quan s'inauguri la nova seu de la galeria Carles Taché en un local del carrer Mèxic, ben a prop de CaixaForum i el Pavelló Mies van der Rohe, la Taché Gallery també tindrà un espai propi dins del nou local amb programació pròpia.

A Carles Taché li dol molt haver de deixar Consell de Cent, però en aquest cas va ser impossible negociar un lloguer raonable. "Ja era una galeria històrica de la zona, perquè hi érem des del 1986, però ara hem de mirar cap al futur. Crec que amb els anys Consell

La galeria Senda es trasllada al carrer Trafalgar i la Carles Taché se'n va al carrer Mèxic

de Cent s'ha desdibuixat respecte al seu moment d'esplendor", diu. I el seu futur el situa a escassos metres d'un projecte artístic de gran envergadura: la Muntanya dels Museus. Taché està convençut que Montjuïc esdevindrà un pol d'atracció de turisme cultural de gran importància i, per tant, la presència d'una galeria

d'art contemporani "té molt de sentit". El nou local, de 1.000 metres quadrats i d'arquitectura industrial, permetrà també que la galeria guanyi espai per exposar obres de més envergadura.

Per a la galeria Joan Prats, i després que tanqués el local històric de rambla Catalunya (també a causa de l'augment del lloguer) i es quedés a l'espai del carrer Balmes, l'experiència del canvi no ha estat "del tot negativa" i la galeria ha mantingut un bon flux de visitants. "Estem de pas entre Consell de Cent i Enric Granados i això ens afavoreix. Estem una mica optimistes", diu Patrícia de Muga, directora de la galeria.

► 27 Enero, 2015

Festa a la galeria Senda, l'últim dissabte de l'any.
 A l'esquerra, a dalt, la galeria Marlborough, i a sota,
 la galeria Mayoral ■ CORTESIA SENDA / ANDREU PUIG

rant que hi entri gent. Cal que omplim els nostres espais d'activitats", assegura Maria Rosa Furriol.

Enric Granados

Hi ha un altre factor en la redefinició de Consell de Cent. Els últims anys la seva àrea d'influència s'ha eixamplat en carrers propers on s'han obert noves galeries, la majoria de les quals d'art contemporani. En especial, en un: Enric Granados. La marca Consell de Cent ha adquirit una forma d'L que enllaça aquestes dues vies i s'estira gairebé fins a la Diagonal. Que una galeria de tant pedigree com la Marlborough decidís fa mig

Els galeristes del carrer lamenten les marxés, però són optimistes i creuen que no cal témer res

any ubicar el seu local a Enric Granados és tot un signe del que continua representant aquesta zona en l'imaginari del món de les galeries. "La meua aposta va ser per aquest sector, perquè així estic a prop dels meus clients. Jo treballa amb col·leccionistes locals i situar-me al centre és la millor manera de facilitar-los l'accés", explica la directora, Violant Porcel.

Però, a parer d'un dels primers que s'hi van instal·lar, ja fa més d'una dècada, Miguel Àngel Sánchez, d'ADN, el debat real és un altre: "Barcelona té un greu problema de públic, aquest és el gran drama. A les galeries, hi entren quatre gats. Per tant, tant li fa on estiguin situades. No hi ha un lloc millor que un altre; estar en un lloc de concentració de galeries ni ajuda ni desajuda. L'única cosa que importa és el programa que tens i com el mous. Per què faig vuit fires l'any? Doncs perquè aquí la repercussió és molt minsa. Ridícula." ■

Arran del buit que han deixat aquests pesos pesants, els estats d'ànim al carrer són contradictoris. D'una banda, regna una profunda tristesa. Però, de l'altra, hi ha la convicció que, més que mai, s'ha de reafirmar la identitat d'aquesta artèria galerística tan històrica. "No estem morts. Consell de Cent té present i molt futur", exclama Jordi Barnadas, ànima d'un dels espais més ben situats, a tocar del passeig de Gràcia. "Estem en un lloc estratègic per atraure el turisme d'elit. De fet, en part estem sobrevivint a la crisi gràcies a aquesta clientela", assenyala. Barnadas és propietari del local, cosa que per a ell és tot

un alleujament. "Els que marxen no ho fan perquè volen, sinó perquè no tenen cap més remei, per culpa dels lloguers. Per tant, el problema no és que el carrer hagi perdut encant. Ben al contrari: té molta energia."

"No ens mourem"

"Nosaltres no ens mourem d'aquí ni bojos. Que tanquin galeries no és una bona notícia, però no ens hem d'alarmar: l'esperit de Consell de Cent es manté", remarca Mariana Draper, artífex, juntament amb els seus germans, d'una de les galeries amb més personalitat i bagatge de la ciutat, la Sala Dalmau. Per Draper, no hi ha més secret per a la pervi-

ència de Consell de Cent que fer la feina ben feta. "El que s'ha de fer són bones exposicions, ino rebaixar el nivell per trampejar la crisi", insisteix.

Deixar Consell de Cent és una opció dolenta, asseguren els professionals del carrer. "Avui dia continua sent el millor lloc per a una galeria", emfasitza un altre dels veterans de la zona, Gabriel Pinós, de la Gothsländ. La qüestió, entén ell, no és tant que marxin galeries, sinó que no en vinguin de noves. "Convé que hi hagi relleu. Convé saba nova." I el cert és que de tant en tant n'arriba. L'estiu passat, va obrir una galeria especialitzada en art cubà, Habana Art, al número 280, on hi havia

una oficina bancària. A parer de Pinós, calen accions per fer el carrer més agradable. Millorar la il·luminació, eliminar els aparcaments de motos, instal·lar jardineres, implantar una senyalització especial... Gestos ben senzills. Però consensuats entre tots.

I és que engagar una iniciativa unitària per impulsar Consell de Cent és l'eterna assignatura pendent. "Ningú hi està en contra, però ningú s'hi posa al capdavant", lamenta Jordi Mayoral. Fa uns mesos, la seva galeria va ser espai de reunions per abordar-ho. Tot i que no ha prosperat, Mayoral té una visió optimista. "Es clar que afecta que marxin galeries tan potents, però no hem

de témer res. Consell de Cent no s'està desmantellant, aquí ningú té cap sensació apocalíptica i no hi haurà cap fugida massiva. Anem per feina, perquè tenim una doble missió: reenganxar el públic barceloní i captar l'atenció dels turistes", subratlla.

La capacitat de resistència del carrer al llarg de mig segle és el que més reconforta els galeristes. Eude lidera aquesta història que perviu i desafia tots els contratemps. Aquest maig, complirà 40 anys. "Em fa pena que el carrer estigui perdent tant, però és a les nostres mans donar-li nova vida. No n'hi ha prou a aixecar la persiana de la galeria i quedar-nos de braços plegats espe-